

Közel s távol

Fullajtár Andrea nemcsak a színpadon figyelemreméltó jelenség, hanem a Katona József Színház hátsó traktusában is. Lendületesen suhan végig a folyosón hosszú, fekete, zaklatott ruhájában, amelyet voltaképp egy kötött sálból fejlesztett ki Szakács Györgyi jelmeztervező. Két kisfiú szaladgál a környéken, a színésznő kedvesen mosolyog rájuk. Jóban van velük. Ők lesznek a gyermekei, akiket megöl, hogy így álljon bosszút férjén, aki elhagyta őt. Euripidész alapművét, a Médeiát próbálják a Petőfi Sándor utcában Zsámbéki Gábor rendezésében.

– Nehezen talált a színház gyermekszereplőket ehhez az előadáshoz – meséli Fullajtár Andrea. – Volt például egy jelölt, nyolcéves kisfiú, aki megnézte a próbát, s azt mondta, nem szeretne olyan darabban játszani, ahol egy nő a hajával törli meg egy férfi cipőjét. A szülők sem szívesen engedték ebbe a produkcióba a csemetéiket, hogy a színpadi anyjuk legyilkolja őket. Meg tudom érteni az ellenérzéseket. Nekem magamnak is olyan iszonyú az a rész, hogy mindig elakadtam, leálltam, sírva fakadtam a próbákon. Megtaláltam ugyan magamban azokat az érzéseket, tapasztalatokat, kapcsolódási pontokat, amelyek kellene Médeia megformálásához, de csak odáig, amíg a fiai ellen nem fordul. Azután Zsámbéki Gábor azt mondta, helyettesítsem be valamivel ezt a tettet. Játsszak itt mást, ne realizáljam, hogy a gyermekek léteznek, másképp ezt nem lehet megoldani. Márpedig nekem az örületet kell megjelenítenem. Ez az asszony mindent elszakít, mert a legnagyobb árat akarja megfizettetni a szerelmével, amiért az elárulta őt. Máté Gábor alakítja a férjemet, lasont, s azt hiszem,

a kettős jeleneteink a legjobbak az előadásban. Rakovszky Zsuzsa nagyszerű szöveget adott a szánkba, csak úgy sisteregnek az indulatok, zuhognak a vádak, a szemrehányások. Mind a két szereplőnek megvan a maga igaza, miközben szemetek is vagyunk egymással. A két szerep korviszonya nem a megszokott – általában ötvenes nő játssza Médeiát, s fiatalabb férfi lasont –, s ettől kicsit átértelmeződik a történet vége. Médeia így is, úgy is a vesztébe rohan, de én itt nem egy fiatal fiút teszek tönkre, hanem korosabb férfit, aki valószínűleg úgy is marad már, tönkretéve.

Különös, hogy épp most játszom el ezt a borzalmasan nehéz szerepet, amikor tízhónapos kisbabám van. És hogy Zsámbéki Gábor épp most rendezi meg, amikor neki meg még kisebb babája van. Speciális élethelyzetben dolgozunk ezen a darabon. Nem láttam még ilyenek Zsámbékit. Ebben a rendezésében nincs hűvös távolságtartás, nincs ironia. Azt mondják, akik látták az összpróbák valamelyikét, hogy szenvedélyes, nagy érzelmi erejű, nőpárti előadás. Zsámbéki ezúttal mindent feltett egy emberre, aki történetesen én vagyok. És most kénytelen leszek megtanulni, hogyan kell függetleníteni a saját lelkiállapotomat az aznapi előadástól. Azt találtam ki, hogy rituálék során teszem majd le esténként a szerepet. A lesminkelés, a levetkőzés, a zuhanyozás legyen egy-egy komolyan vett aktus, amellyel fokozatosan távolabb kerülök Médeiától. Hogy mire hazaérek a kisfiamhoz, addigra már semmi, de semmi ne maradjon belőle bennem.

Stuber Andrea